

Voor een eerlijk gesprek

Katholiek Nieuwsblad, 8 augustus 2014

door dr. Lambert Hendriks, docent moraaltheologie aan het grootseminarie
Rolduc en voorzitter van de Katholieke Stichting Medische Ethiek

KatholiekNieuwsblad

Een goede huisartsenrichtlijn over zorgvuldig handelen rond een ongewenste zwangerschap is niet de oplossing, maar kan toch al veel verbeteren, vindt Lambert Hendriks.

In discussies komt het er altijd op aan om goede en eerlijke argumenten te gebruiken. Dat geldt eens te meer als het gaat over delicate onderwerpen. Als een vrouw of andere betrokkenen worstelen met de vraag of er tot abortus moet worden overgegaan, dan is dat helaas meestal geworden tot een alleszins redelijke vraag, waaraan tamelijk snel beantwoord kan worden – misschien wel té snel en gemakkelijk.

Nog veel meer

Dit is de conclusie die je kunt trekken bij een recent statement van Rutgers WPF en het onderzoeksinstituut NIVEL. Zij pleiten voor een huisartsenrichtlijn voor consulten bij ongewenste zwangerschap. Door het ontbreken van zo'n richtlijn weten veel huisartsen zich blijkbaar niet altijd raad bij een verzoek om abortus. Het belang van goede informatie en voorlichting bij zoiets ingrijpends als het beëindigen van nieuw leven behoeft geen verder betoog, maar er speelt nog veel meer een rol. Het is niet voor niets dat de voorman van de SGP, Van der Staaij, zich terecht genoodzaakt ziet om te wijzen op de vaststelling van het NIVEL. Het is overigens al de tweede keer dat hij dit punt van een richtlijn voor huisartsen ter sprake brengt.

Alternatieven

Het belang van een goede informatievoorziening kan niet genoeg aandacht krijgen en het is moeilijk voorstelbaar dat de politiek of de medische wereld daar anders over denkt. Een onterechte angst die echter wel eens een rol kan spelen, is dat een huisartsenrichtlijn uitgelegd zal worden als het onder druk zetten van een vrouw die het toch al heel erg moeilijk heeft. Nu staat dat laatste ook buiten kijf, maar ingrepen op dit fundamentele niveau – zeker nu ze ook nog het leven kosten van een ander – vragen toch echt om een zorgvuldige benadering: het informeren over niet zelden voorkomende complicaties na abortus en vooral ook het kijken naar alternatieven hoort gewoon bij het door de wet vereiste weloverwogen besluit, dat zonder enige dwang is genomen. Natuurlijk is zorgvuldigheid een heel relatief begrip. Het maakt abortus op geen enkele manier acceptabel. Het gaat er echter om dat niemand zich vanuit een moeilijke situatie in een bepaalde richting gedwond weet, terwijl er ook alternatieven voor abortus zijn, zoals bijv. adoptie, hulp bij de opvoeding van het kind of de verzekering van medische ondersteuning als moeder of het kindje medische problemen blijken te hebben.

Delicaatheid

Toch is het waarschijnlijk vanuit de machteloosheid om de zwangere vrouw op een andere manier te helpen en door de delicaatheid van de situatie, dat er dus vaak voor wordt gekozen om maar niet teveel te vragen: vooral als de vrouw de keuze voor abortus toch al heeft gemaakt. Hiermee doet de hulpverlener zichzelf zeer tekort. Een ander veelgehoord probleem bij artsen is immers dat patiënten steeds vaker niet zozeer meer een beroep doen op de expertise van de arts, maar zelf al de oplossing van hun probleem aandragen en verwerkelijkt willen zien.

Consumptiementaliteit

Deze consumptiementaliteit wordt in de medische wereld terecht aangeklaagd. Woedende patiënten die niet de medicijnen voorgeschreven krijgen die ze eisen zijn helaas geen uitzondering meer. Terecht wijst de arts erop

dat hij niet een handtekening zet bij de zelf-diagnose van de patiënt, maar dat hij ervoor is om vanuit zijn kennis het probleem te onderzoeken en tot een diagnose te komen.

Merkwaardigerwijze wordt dit probleem bij abortus blijkbaar juist vaak uit de weg gegaan. Abortus is een verregaande ingreep, die de patiënt dan eveneens al zelf aandraagt als de oplossing zonder dat er over problemen gesproken is. Het is goed om te zien dat de zwangerschap echter niet het probleem is – het idee alleen al – maar de problemen die spelen, gaan over de onmogelijkheid om het kind ter wereld te brengen of op te voeden. Het zou dan ook geweldig zijn als er een richtlijn was, waarbij dit soort dingen besproken kunnen worden. Alternatieven voor abortus krijgen zo een eerlijke kans, eenvoudigweg omdat dit bij de zorgvuldigheid en de verantwoordelijkheid hoort van arts en patiënt.

De kans te leven

Vanuit katholiek oogpunt is ook een dergelijke huisartsenrichtlijn vanzelfsprekend niet de oplossing. Antwoorden op problemen die anderen het leven kosten, zijn geen oplossingen. Maar het zou al wat zijn als er abortussen voorkomen zouden kunnen worden, puur en alleen door op een objectieve manier de betrokkenen in hun problematiek serieus te nemen: de vrouw die zich geen raad weet met de zwangerschap, de arts die weet dat er goede alternatieven voor abortus zijn en – niet in de laatste plaats – het kindje dat de kans krijgt om ter wereld te komen en te leven.

Overgenomen met toestemming van Katholiek Nieuwsblad.